

AVANTI

Animo StuGent

Socialistische studenten in Gent

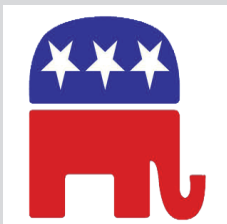
www.animostugent.be

jaargang 4

nr. 1 oktober 2009

GM
Ontsluierd
pagina 4

Healthcare
in de VS
pagina 5

Politiek en
Unief voor
dummies
pagina 7

“Opel Antwerp winds down...”

Na lange tijden van onzekerheid en speculatie heeft General Motors uiteindelijk de knoop doorgehakt; Opel wordt verkocht aan Magna, de Canadees-Oostenrijkse producent van auto-onderdelen. Hierbij werd door de vice-voorzitter van General Motors John Smith meteen duidelijk gemaakt dat er voor de Antwerpse Opelfabriek niet veel hoop is. Met deze woorden stond hij de pers toe: *“De Europese automobiellindustrie heeft te veel capaciteit, dat geldt voor zowat alle producenten, om te overleven moet je dus terug naar minder fabrieken met een hogere opbrengst”*. Op de vraag waarom alle Duitse vestigingen de overname wél zouden kunnen overleven, maar de Antwerpse niet vindt men in zijn woorden geen antwoord. Duitsland heeft in elk geval haar slag binnengehaald, in tegenstelling tot ons klein Vlaanderenland dat met een wanhopige Kris Peeters toch zal proberen iets aan de zaak te veranderen. Peeters heeft een punt wanneer hij zich de kritische vraag stelt of deze belangrijke overname louter en alleen is ingegeven door economische motieven, en of er geen klein tikkeltje politieke inmenging, of laten we het simpelwel “protectionisme” noemen zijn sporen heeft achtergelaten bij het uiteindelijke resultaat van deze overname. Opel Antwerpen is qua productiviteit zeker en vast niet de minst rendabele van alle Opel vestigingen, integendeel. Deze overname zal in elk geval conform de Europese regelgeving moeten gebeuren. De Europese commissie zal deze zaak dan ook volgens objectieve criteria onder de loop nemen. Ondertussen daalt de hoop met de dag bij de 2 700

werknemers bij Opel, na twee jaar onzekerheid hebben ze al heel wat negatieve berichtgeving over hun werkplaats moeten verduren, maar nu is het blijkbaar écht wel menens. Een massale solidariteitsactie werd op 23 september georganiseerd waarbij vele buitenlandse Opel-werknemers uit verscheidene Opelvestigingen hun solidariteit met de Antwerpse arbeiders hebben betuigd. Hiermee werd duidelijk gesteld dat er arbeiderseenheid is én moet zijn om de toekomst van de Opelfabrieken ten voordele van de arbeider te doen uitdraaien. Opel Antwerpen is met zijn 2 700 werknemers een belangrijke fabriek voor ons land en vormt een essentieel kernpunt van de Vlaamse en Belgische economie. Een mogelijke sluiting zou niet alleen een sociaal bloedbad veroorzaken voor de talrijke werknemers die in tijden van crisis hun werk verliezen, maar zou ook voor de Vlaamse en Belgische economie een zware aderlating zijn. Wil België een competitieve economie blijven behouden dan zal in de plaats van Opel Antwerpen een andere onderneming producten moeten zien te produceren met een minstens evenhoog rendement. Vaak is het idee al ter sprake gekomen om in Vlaanderen “de nieuwe groene auto van de toekomst” te bouwen, wat een schitterend idee is om de Vlaamse economie te hervormen tot een competitieve groene economie, ondanks de grote economische tegenslagen van de actuele economische crisis. Of om het met de ondertussen clichégeworden zin van Hilary Clinton te zeggen: “Never waste a good crisis”.

> Meer over GM op p. 4

Waar is mijn Frank ?

Frank Vandenbroucke, de man die de sp.a - campagne van de laatste verkiezingen hoofdzakelijk heeft getrokken, werd jammer genoeg door de partijtop opzijgezet en is geen minister meer in de nieuwe Vlaamse regering. Vandenbroucke haalde maar liefst 46490 voorkeursstemmen en behaalde daarmee het beste resultaat in Vlaams-Brabant. Hij is ook nog steeds een zeer belangrijke én zeer gerespecteerde figuur binnen de partij, al worden zijn eigenzinnigheid en zijn ideologische invullingen van het socialisme niet altijd door iedereen evenveel gesmaakt. Zijn eigenzinnigheid tijdens de regeringsonderhandelingen zouden zijn afwezigheid in de nieuwe regering moeten verklaren.

Men kan zich de vraag stellen of dit een goede politieke stap geweest is? De man die de sp.a campagne heeft geleid en goed werk heeft geleverd in de vorige Vlaamse regering zomaar opzij schuiven, zal niet bij iedereen positief onthaald worden. Tast dit de geloofwaardigheid van de sp.a in zijn geheel niet aan? Doet dit ook geen grote vragen rijzen omtrent de interne werking van de partij? Vooral in zijn thuisbasis Vlaams-Brabant, waar enkele lokale afdelingen publiekelijk hun ongenoegen omtrent deze zaak hebben geuit, kan de afwezigheid van Frank nog steeds niet verwerkt worden. Deze zaak blijft tot groot ongenoegen van de partijtop aanslepen. Een verkiezingsrapport waaruit blijkt dat Vandenbroucke een van de weinige lichtpunten van de campagne was, wordt stilletjes weggemoffeld door diezelfde partijtop. De afwezigheid van Frank heeft voor diepe wonden gezorgd bij vele partijmilitanten, en het zal heel wat moeite en tijd vragen opdat dit verloren vertrouwen weer herwonnen kan worden. De woorden van Mia Devits die stelde dat er binnen de sp.a een “democratisch deficit” is, zullen nog lange tijd pijnlijk doorzinderen. Alsof dit alles nog niet genoeg was, zijn er wansmakelijke interne mails in de media verschenen, die nogmaals eens het al zeer broos vertrouwen in de partijleiding in vraag stellen.

SPEEL EN WIN!
DE DVD VAN AANRIJDING IN MOSCOU

zie p. 8

LINKSE STUDENT, SLUIT AAN!

ANIMO STUGENT, DAT ZIJN DE SOCIALISTISCHE JONGEREN AAN DE GENTSE UNIVERSITEIT EN HOGESCHOLEN. BIJ ONS KAN JE TERECHT VOOR EEN REEKS DEBATTEN, FILMS EN ACTIES, MAAR OOK VOOR EEN LEUKE BABEL (OF STEVIGE DISCUSSIE) OVER POLITIEK. AARZEL NIET OM ALS LINKSE STUDENT ONS AAN TE SPREKEN EN AAN EEN VAN ONZE STUGENT-ACTIVITEITEN DEEL TE NEMEN!

Schrijf je in op de nieuwsbrief en wees op de hoogte van alle onze activiteiten op:
WWW.ANIMOSTUGENT.BE

Samenleving en politiek is een maandblad dat een kritische blik werpt op maatschappelijke en politieke problemen.

Samenleving en politiek is ook een ideeënblad waar nieuwe ontwikkelingen worden besproken en creatieve voorstellen worden geformuleerd over alle mogelijke maatschappelijke en politieke thema's. Het is een geëngageerd, maar niet-partijgebonden blad voor een sociale democratie.

Samenleving en politiek is een uitgave van de Stichting Gerrit Kreveld, private stichting.

Neem een abonnement :

Abonnementsprijs (10 nummers) : 39 euro

Voor jongeren en 60-plussers : 25 euro

Steunabonnement : 50 euro

Rekeningnummer : 001-4940190-56

Een factuur? Dat kan ook. Bel ons of stuur een e-mail.

Samenleving en politiek

Bagattenstraat 174 - 9000 Gent

tel. : 09/267.35.31 - fax : 09/233.35.32

e-mail : stichting.kreveld@telenet.be

www.sampol.be - www.stichtinggerritkreveld.be

v.u. Herman Balthazar - Slachthuisstraat 35M - 9000 Gent

Gezocht

Jonge durvers met scherpe pen

Emile Zola-wedstrijd 2010
Prijs voor het beste politieke essay

een initiatief van het tijdschrift
Samenleving en politiek

in samenwerking met
Kunstencentrum Vooruit

het reglement

1. De Emile Zola-prijs is toegankelijk voor jongeren die op 21 december 2009 de leeftijd van 28 jaar niet bereikt hebben.
2. Iedere auteur mag één essay insturen.
3. Het essay is in het Nederlands geschreven en bevat minimum 15.000 en maximum 25.000 tekens (incl. spaties).
4. De auteur behandelt een vrij gekozen politiek, sociaal, economisch of cultureel thema met maatschappelijke relevantie. We verwachten een beklijvend essay. Geen droge, wetenschappelijke tekst, maar een messcherpe aanklacht, een vurig betoog, persoonlijk en subjectief, of een goed onderbouwde, reflecterende tekst.
5. Criteria van beoordeling zijn: de originaliteit en maatschappelijke relevantie van het gekozen thema, de logische opbouw en consistentie (argumentatie), de helderheid van taalgebruik, de kritische zin.
6. Het essay mag niet eerder zijn gepubliceerd.
7. Een uitgeprinte versie onder schuilnaam bezorgen, samen met een versie op diskette/CD.
8. Iedere auteur voegt een gesloten enveloppe toe met zijn persoonlijke gegevens (naam, voornaam, adres, telefoonnummer, e-mailadres, geboortedatum, eventueel naam en adres van onderwijsinstelling). Op de enveloppe moet de schuilnaam worden herhaald.
9. Door inzending van hun essay verklaren de auteurs zich akkoord met dit reglement.
10. Inzendingen niet conform aan dit reglement worden geweigerd.
11. De jury zal drie artikels nomineren en uiteindelijk de winnaar bekendmaken op 24 maart 2010 in Kunstencentrum Vooruit.
12. De drie genomineerde artikels worden gepubliceerd in *Samenleving en politiek*.
13. Daarnaast krijgt de winnaar 600 euro, nummer twee krijgt 300 euro en nummer drie 150 euro.
14. Over de uitslag wordt niet gecorrespondeerd. Het oordeel van de jury is definitief.
15. Bij publicatie in *Samenleving en politiek* kan geen honorarium worden bedongen.
16. Alle essays moeten ten laatste worden verstuurd op 21 december 2009 naar:
Samenleving en politiek - Emile Zola-prijs
Bagattenstraat 174
9000 Gent

Waarom een prijs genoemd naar Emile Zola (1840-1902)? Omdat de Franse schrijver en essayist zich maatschappijkritisch en geëngageerd opstelde in de problemen en discussies van zijn tijd. In zijn teksten behandelde hij thema's die nu nog steeds relevant zijn. Zowat 100 jaar geleden verscheen zijn beroemd artikel "J'accuse".

Wil je in de voetsporen van Emile Zola treden? Ben je een jonge, onafhankelijke geest die het allemaal beter weet? Haal dan je scherpe pen boven en doe mee aan de Emile Zola-prijs voor het beste politieke essay. Deze prijs is een initiatief van het tijdschrift *Samenleving en politiek*, in samenwerking met Kunstencentrum Vooruit.

Is er een politiek, sociaal, economisch of cultureel thema dat jou nauw aan het hart ligt? Gooi dan een beklijvend essay op papier. Geen droge, wetenschappelijke tekst, maar een vurig betoog, een messcherpe aanklacht, een verontwaardigde kijk op een boeiend thema. Kom origineel uit de hoek, schuw de controverse niet en zorg ervoor dat je argumentatie stevig onderbouwd is.

Alle inzendingen worden beoordeeld door een jury, bestaande uit Anna Luyten (*Knack*), Paule Verbrugghe (Amsab-ISG), Liesbet Walckiers (ex-VRT), Yves Desmet (*De Morgen*), Marc Reynebeau (*De Standaard*), Peter Van den Eede (Kunstencentrum Vooruit), Luc Van der Kelen (*Het Laatste Nieuws*), Luc Vanneste (*Samenleving en politiek*) en Patrick Vander Weyden (UG). Deze laatste, hoofdredacteur van *Samenleving en politiek*, zit de jury voor.

De drie genomineerde artikels worden gepubliceerd in *Samenleving en politiek*. Daarnaast krijgt de winnaar 600 euro; nummer twee krijgt 300 euro en nummer drie 150 euro.

Eén tip: lees aandachtig het reglement, inzendingen die niet voldoen aan dit reglement worden immers geweigerd.

Eén op vijf Vlaamse parlementsleden inactief

Eén op acht herverkozen Vlaamse parlementariërs ondernam minder dan één parlementaire actie per week in de voorbije legislatuur. Dat blijkt uit de cijfers van het Vlaams parlement. Een kwart van de Vlaamse federale parlementsleden in de Kamer van Volksvertegenwoordigers toont dezelfde activiteitsgraad tijdens de lopende legislatuur.

‘Een parlements lid moet de vinger aan de pols houden bij de mensen in eigen streek, om hun verzuchtingen aan te kaarten’, verklaart de sp.a-burgemeester van Tienen, Marcel Logist, zijn eigen verzuchtingen. Hij kreeg 23300 euro per parlementaire actie, bijvoorbeeld een simpele schriftelijke vraag, en raakte zo herverkozen in het Vlaams parlement. Net als kameraad Patrick Janssens (sp.a, 19000 euro per actie), burgemeester van Antwerpen. Deze socialist in hart en nieren gebruikt het parlement om te lobbyen. Ambtsgeenoot Daniël Termont uit Gent lobbyt ook, maar wordt er niet voor betaald.

De populaire en immer hardwerkende Herman Schueremans (Open Vld, 2850 euro per actie) klust in zijn vrije tijd nog wat bij op Werchter. Hoeveel winst het festival incasseert, mag niemand weten. Deel van die winst wordt verkregen door eten en drank op de weide te verbieden (‘voor de veiligheid’). Schueremans’ geloof in de vrije markt is niet zo groot, maar is des te groter in de individuele zakkenvullerij via parlementaire weg.

Noot: in de cijfers (datum: 1 september '09) werd geen rekening gehouden met (ex-)partijvoorzitters en ministers die hun volledig mandaat hebben uitgezeten. Alle cijfers zijn te verkrijgen via info@animostugent.be.

Dat geloof is er ook bij Vlaams Belanger Frank Creyelman (9500 euro per actie). Zegt wat u stilletjes denkt, behalve in het parlement. Raakte door zijn activiteiten vlotjes herverkozen, net als Schueremans.

Frank Creyelman (VB), zegt wat u denkt, behalve in het parlement.

De zoektocht naar een parlementaire medewerker

Bij de federale christendemocratische volksvertegenwoordigers is Ilse Uyttersprot, burgemeester van Aalst, koploper: 9200 euro per actie. Haar uitleg: ‘ik ben op zoek naar een parlementaire medewerker, ik kan de administratie zelf niet in orde brengen.’ Geïnteresseerden kunnen hun CV mailen naar Ilse.Uyttersprot@Aalst.be. Partijgenote Inge Vervotte (CD&V) heeft nog wat last van haar oriëntatievermogen: sinds ze geen minister meer is, heeft ze de weg naar het parlement niet meer teruggevonden.

Het bleef bij acht acties, rijkelijk beloond met 8 830 euro per actie. Reden? ‘De meeste maatregelen en plannen die de ministers aankondigen werden ook besproken tijdens ministerraden waar ik aan deelnam.’

“Jaarlijks verdient een parlements lid ongeveer 100 000 euro, terwijl anderhalf miljoen Belgen onder de armoedegrens leeft.”

In de horeca verdient men 10 euro per uur, bij Lijst Dedecker krijgt men meteen een parlementair mandaat van 8600 euro per maand om broodjes rond te dragen. Daarnaast volstaat één parlementaire actie per week, bijvoorbeeld vragen hoeveel liter er in een vat olie zit. Enige vereiste is over over een beperkt denkvermogen te beschikken. Gefinancierde vriendschap met opperhoofd Jean-Marie Dedecker is wel een belangrijke bonus.

Jaarlijks verdient een parlements lid ongeveer 100 000 euro, terwijl anderhalf miljoen Belgen onder de armoedegrens leeft. Voor een alleenstaande is dat minder dan 10536 euro per jaar. Voor wat, hoort wat.

Alain De Raymond

Schotland laat dader Lockerbie-aanslag vrij

Abdelbaset Ali Mohamad Al-Megrahi, de dader van de Lockerbie-aanslag werd door de Schotse regering vervroegd vrijgelaten omwille van humanitaire redenen, Al-Megrahi lijdt immers aan een terminale prostaatkanker en zou niet lang meer te leven hebben. Zijn vrijlating heeft voor heel wat internationale commotie gezorgd, niet alleen werd Megrahi in zijn thuisland als een ware held ontvangen, ook doen vele geruchten de ronde dat zijn vrijlating gepaard zou zijn gegaan met commerciële belangen tussen Libië en het Verenigd Koninkrijk.

In 1988 werd een Boeing 747 van de Amerikaanse maatschappij Pan Am boven de Schotse stad Lockerbie tot ontploffing gebracht, daarbij kwamen 270 mensen om het leven, waaronder alle 259 inzittenden en 11 mensen op het vasteland. Uit onderzoek blijkt dat deze ontploffing tot stand is gekomen door een semtexbom die in een koffer in het bagageruim verstopt zat. Volgens de Schotse justitie bleek er een sterke betrokkenheid te zijn van Libië. Schotland vorderde vervolgens de aanhouding van de twee hoofdverdachten; Al Megrahi en Al Amin Khalifa Fhima, twee agenten van de Libische geheime dienst. Libië weigerde oorspronkelijk de uitlevering. Omwille van deze houding werd Libië in 1992 door de VN-Veiligheidsraad veroordeeld tot een wapen-en luchtvaartembargo, waardoor Libië haar reputatie als schurkenstaat alleen maar bevestigde.

Na heel wat diplomatiek gekibbel leverde Libië pas in 1998 de twee verdachten uit, de VN-sancties werden bij deze opgeschort. De daaropvolgende rechtszaak (onder Schots recht), vond plaats in Nederland, op de vliegbasis Soesterberg. Al Megrahi werd op 31 januari 2001 tot levenslange gevangenisstraf veroordeeld, medeverdachte Khalifa Fhimah werd vrijgesproken.

Kolonel Qaddafi heeft weer van zijn beste kant laten zien.

Al Megrahi ontkent op vandaag nog steeds iets met de aanslag te maken te hebben. Op 20 augustus 2009 hebben de Schotse autoriteiten ten slotte beslist Al-Megrahi vervroegd vrij te laten omwille van humanitaire redenen, dit is echter de officiële versie. Er doen namelijk veel geruchten de ronde dat er heel wat economische belangen vermengd zouden zijn met deze vrijlating. Libië is namelijk een olierijk land, wat het economisch zeer aantrekkelijk maakt, en het ook in een voordelige onderhandelingspositie stelt.

Daarom valt het sterk te betwijfelen dat deze vrijlating louter en alleen op humanitaire redenen is gestoeld, internationale politieke verhoudingen zijn immers vaak tot altijd gebaseerd op welbepaalde economische en politieke belangen, denken dat er iets als menslievendheid en oprechtheid bestaat op het internationale diplomatieke niveau is zonder twijfel naïef te noemen.

President Obama heeft deze vrijlating “een vergissing” genoemd. De Schotse minister van justitie heeft ook heel wat bakken kritiek over zich gekregen omtrent deze vrijlating. Niet alleen de beruchte vrijlating op zich heeft voor heel wat internationale commotie gezorgd, ook de triomfantelijke verwelcoming van Megrahi in Tripoli was een regelrechte doorn in het oog van het Westen en van de slachtoffers van deze aanslag. Tripoli zou echter op voorhand garanties hebben gegeven dat zijn ontvangst op een serene, ingetogen manier zou gebeuren.

Bij deze kan men voor de zoveelste keer concluderen dat Libië een schurkenstaat sui generis is, en omwille van haar olierijkdom een prominente plaats krijgt in het internationale diplomatieke verkeer, of m.a.w. hoe waarden als democratie en mensenrechten opeens vergeten worden door de grootste westerse “verlichte” democratiën als het ineens over olie gaat...

Alexandre Peytchev

Een beknopte geschiedenis van GM met nazi's, samenzweringen en vooral veel winst...

Begin september besliste General Motors (GM) om 2700 werknemers één voor één bij het grof huisvuil te zetten. Dat is maar een detail in de woelige geschiedenis van GM, 's werelds derde grootste autoconstructeur...

In 1908 werd het Amerikaanse GM opgericht als holding voor enkele kleinere automerken. Al snel kocht het heel wat ander merken zoals Cadillac op. Omdat de winst uit de legale autoproduktie niet hoog genoeg was, besloot het autoconcern dan maar buiten de lijntjes van de wet te kleuren. In de jaren '20 reisden de meeste mensen met tram en trein. Te weinig energieverbruik en te weinig winst, oordeelde GM. Via nepfirma's werden op dertig jaar tijd alle trein- en tramstellen in de VS in samenwerking met Standard Oil Company opgekocht. In de plaats kwamen autobussen, door GM geproduceerd en rijdend op benzine van Standard Oil. Voor deze samenzwering werd GM veroordeeld tot een ontzagwekkende boete van 5000 dollar.

Ondertussen haalden GM-top en Nazi-kopstukken de banden aan. Zo was de Duitse invasie van Polen en Rusland niet mogelijk zonder de samenwerking van GM, dat in 1938 14 miljoen dollar nettowinst boekte. Die werd bereikt door heel wat militair materieel zoals landmijnen, bommenwerpers en granaten te verkopen aan de Nazi's. Ook de geallieerden werden netjes van wapens voorzien, maar dan door de fabrieken in de geallieerde landen. Oorlog bleek erg winstgevend, vooral als beide partijen werden bevoorrad.

Compensatie voor collaboratie

Door het hoge aantal oorlogsslachtoffers waren er steeds minder arbeiders beschikbaar, waardoor GM een beroep deed op honderden 'vrijwillige' krijgsgevangenen.

GM-baas James D. Mooney kreeg in 1938 van Hitler een medaille voor bewezen diensten.

“Vandaag is GM de 17de grootste multinational met een jaaromzet van 150 miljard dollar. 2700 Antwerpse arbeiders afdanken doet men in een handomdraai, gezien de rijke geschiedenis.”

Die moesten tot de dood dwangarbeid in werkkampen verrichten. Compensatie na de oorlog: ongeveer 7500 euro voor de families van de overledenen, 2500 voor overlevenden. De Duitse belastingbetaler betaalde driekwart van de bedragen. Voor de handel met de Nazi's werd GM nooit veroordeeld. Integendeel, het kreeg van de VS meer dan 33 miljoen dollar compensatie voor de geleden schade van de Amerikaanse bommenwerpers. Mensen die hadden gecollaboreerd, werden ter dood veroordeeld. Eerst de winst, dan de mensen.

In Brazilië kwam in 1964 de militaire dictator Castelo Branco na een coup aan de macht, geholpen door de CIA. GM zag een winstoperatie in de maak en sponsorde met andere multinationals de oprichting van de paramilitaire dienst DOPS, operatie Bandeirantes. DOPS spoorde duizenden, vooral linksdenkende, regimecritici op en liet ze verdwijnen. GM hielp nog een handje door lijsten van vakbondsmensen door te spelen naar de dienst. Gek genoeg vonden er de volgende negen jaar geen stakingen meer plaats, ook niet in de fabrieken van GM. Toch stegen de lonen niet terwijl de economie boemde. Dat Brazilië naast de beste in voetbal ook wereldkampioen ongelijkheid is, hoeft niet te verbazen.

In de jaren negentig produceerde GM de EV1, een elektrische en erg energiezuinige wagen. Noch de oliemaatschappijen, noch GM zagen genoeg winstcijfers in deze auto. De productie werd dan maar stopgezet en alle auto's teruggehaald, naar de woestijn gebracht en vernietigd.

Alain De Raymond

‘Wapenleveringen aan Saudi-Arabië en Israël onwettig’

Nog nooit leverde de Vlaamse overheid voor zo'n groot bedrag vergunningen voor wapenuitvoer als in de eerste helft van 2009. Van die 175 miljoen euro aan exportvergunningen gaat een deel van de export naar landen als Saudi-Arabië en Israël, die de mensenrechten regelmatig schenden. ‘Onwettig’, zegt Jan Roegiers, Vlaams parlements lid van de sp.a.

‘Wapenexportvergunningen voor landen als Saudi-Arabië of Israël zijn in strijd met de Europese Gedragscode, die in ons land wet is’, verklaart Roegiers.

“Uit verschillende rapporten van Amnesty International blijkt dat heel wat exportlanden niet aan deze criteria voldoen, onder andere Saudi-Arabië en Israël.”

‘Volgens die Europese code moeten exportlanden mensenrechten eerbiedigen, er mogen geen gewapende conflicten plaatsvinden in het land en er mag geen risico zijn dat ze het materieel gebruiken voor agressie tegen een ander land.’ Uit verschillende rapporten van Amnesty International blijkt

dat heel wat exportlanden niet aan deze criteria voldoen, onder andere Saudi-Arabië en Israël.

Ludo De Brabander van Vrede vzw bevestigt. ‘Als je de lijst landen ziet waaraan geleverd is,’ zegt hij, ‘dan zie je dat de wet met de voeten wordt getreden. Hoe belangrijker de wapenindustrie van een land, hoe zwaarder economische belangen spelen. Mensenrechten en ethische politiek worden dan aan de kant gezet.’ Ook wapenexport naar Turkije en de Verenigde Staten is eigenlijk verboden. ‘De VS zijn een oorlog begonnen zonder

mandaat van de Verenigde Naties. Dat is in strijd met het Handvest van de VN.’

“Hoe belangrijker de wapenindustrie van een land, hoe zwaarder economische belangen spelen.”

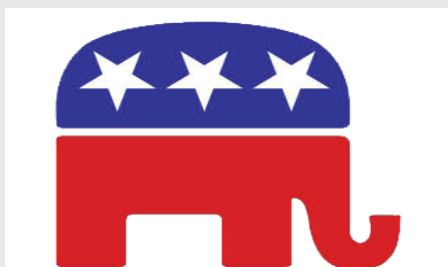
De Vlaamse wapenindustrie verkoopt haar goederen vooral aan de civiele markt, vervolgt De Brabander. ‘Slechts een beperkt deel van de totale omzet wordt voor militaire doeleinden gebruikt. Dat is anders voor OIP, een bedrijf in

Gezondheidszorg in de VS, anno 2009: een politieke strijd.

Mensen die deze dagen CNN opzetten, zouden denken dat dit hét gevecht is. Dat dit het eerste gevecht, het laatste gevecht en alles-daartussen-gevecht is voor de gezondheidszorg in de VS. Het gevecht voor de hervorming van gezondheidszorg in Amerika heeft echter weinig te maken met gezondheidszorg. Het hele gevecht is immers een puur politieke veldslag voor de politieke toekomst van de republiek, en wat belangrijker is, haar electoraat. Het woord “gevecht” wordt hier niet zomaar gebruikt: allusies naar geweld komen in deze discussie namelijk frequent voor. Het is een “gevecht” aangezien de twee kampen in deze discussie, zowel de Democraten als de Republikeinen, het als een End-Game beschouwen.

Een End-Game?

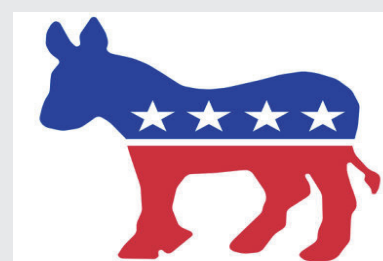
Een End Game, aangezien dit de toekomst van Amerika zal bepalen. De Democraten moeten hier hun gelijk halen. Zij zijn immers de partij die de laatste 30 jaar steeds aan de macht is geraakt door de belofte van een betere en meer menselijke staat. Ze hebben al sinds president Carter (1977-1981) hun successen geboekt door vooral de gebreken in het sociale- en gezondheidssysteem te beschrijven als een Republikeinse machinerie. Dit zorgt ervoor dat ook ouderen blijven stemmen op Democraten, vaak zonder dat ze het met de sociale overtuigingen van diezelfde democraten eens zijn. Ook de vaak bekritiseerde banden tussen politiek en big bussiness zorgen ervoor dat mensen liever op een outsider stemmen. Carter in 1977, na het Watergate-schandaal van Nixon, en het afgelopen jaar Obama als zwarte kandidaat zonder steun van de industrie: de Democraten maken gebruik van hun (vermeende) underdog-positie. Die positie moet je als president wel kwijtgeraken want dan moet je regeren: gezichtsverlies voor Obama is niet ver meer.

Voor de Republikeinen is het een End Game voor andere, meer cynische redenen. Ronald Reagan, de meest recente reincarnatie van Boeda voor de Republikeinen, heeft ooit gezegd: “A government bureau is the nearest thing to eternal life we’ll ever see on this earth”. De Republikeinen zijn sinds Reagan (1981-1989) verkozen geworden op de basis van drie beloften. Eén: “Wij zullen nog christelijker dan de bijbel zijn”, twee: “Wij houden van Amerika, dus willen wij de Amerikaanse overheid doen krimpen tot we ze kunnen verdrinken in onze badkuip”, en drie: “Nadat de overheid in onze badkuip zit, krijgt iedereen belastinggeld terug tot ze rijk zijn”. Nu merken ze echter dat deze drie beloften niet genoeg zijn om een brede machtsbasis uit te bouwen, en hier komt het cynische in het spel: de Republikeinen beloven niets, maar ze waarschuwen. Ze waarschuwen dat zonder hun hulp om de federale overheid te verdrinken, deze zal uitgroeien tot een sinister monster. De Republikeinen roepen angstbeelden op, en het maakt helemaal niet uit of het

onzin is wat ze uitkramen, zolang het maar een vieze smaak nalaat in de mond van elke huisvrouw wanneer ze de woorden “federale” en “overheid” hoort.

Natuurlijk weten de Republikeinen dat ze ontzettend veel te verliezen hebben als de federale overheid in het dagelijkse leven goed zorgt voor de gezondheid van de mensen. Ze weten dat de tot nu toe verre, koude, kille onbekende federale overheid, plots een reëel verschil zal uitmaken in het leven van de dagelijkse Amerikaan. Ook zal die overheid dan niet langer slecht en immoreel en een machtsapparaat van de Democraten in Washington zijn - ze zal zowaar goed zijn! Daarom is de politieke strijd om de hervorming van de gezondheidszorg voor hen is het een End Game: als er een federaal gezondheidssysteem komt, blijft namelijk alleen hun belofte om christelijker te zijn dan de bijbel over.

Pleidooi voor de Democraten

Dit is een zeer simpele weergave van een lang gevecht, met oneindig veel facetten. Er is niets gezegd over de eigenlijke hervorming en beleidsimplicaties aangezien dat een nog langere discussie is. Voor diegenen die het interesseert: 44.000 Amerikanen zullen sterven dit jaar omdat ze geen gezondheidsverzekering hebben. 65 procent van de Amerikanen wil een publieke gezondheidsverzekering. Meer dan 40 procent van de Republikeinen willen het Zwitserse systeem van overheidsinterventie, beter bekend als “de publieke optie”. Meer dan twee op de drie Amerikaanse dokters wilt een overheidsplan. Met andere woorden: Amerika wilt een sociale gezondheidszorg. De republikeinen willen dit niet. Obama mag dan wel een van de ergste zaken zijn die een Amerikaan kan zijn, een socialist, maar de Republikeinen zijn een van de ergste zaken die een mens kan zijn: coldblooded traitors

Sander Van der Maelen en Johannes Vandensavel

Oudenaarde’, vertelt hij. ‘Dat exporteert een groot deel van haar militaire productie naar Israël.’ Reactie van OIP: ‘Wij verkopen niets aan dat land.’ En hoe zit het dan met de verkoop aan landen die de mensenrechten schenden? ‘OIP verkoopt niets wat niet legaal gedekt kan worden door een exportvergunning’, klinkt het.

OIP Sensor Systems, een bedrijf uit het Vlaamse Oudenaarde dat o.a. militaire nachtbrillen zou vervaardigen...

‘Het ergste is uiteraard dat mensen gedood of onderdrukt worden met wapens die uit Vlaanderen komen’,

Dat OIP in handen is van het Israëlische wapenconcern Elbit Systems, is niet echt vertrouwenswekkend.

‘Het is dus doodjammer – letterlijk – dat er geen volwassen debat kan gevoerd worden over wapenleveringen aan dubieuze landen zonder dat er meteen gesproken wordt over een anti-Joodse houding of een anti-NAVO-houding.’

“Het ergste is uiteraard dat mensen gedood of onderdrukt worden met wapens die uit Vlaanderen komen”, besluit Roegiers.

‘Het is dus doodjammer – letterlijk – dat er geen volwassen debat kan gevoerd worden over wapenleveringen aan dubieuze landen zonder dat er meteen gesproken wordt over een anti-Joodse houding of een anti-NAVO-houding.’

Hoelang nog zullen we tolereren dat door de afwezigheid van een volwassen debat, de machtige wapenindustrie ongestoord onethisch blijft ondernemen?

Elbit Systems, het Israëlisch wapenconcern dat het Oudenaardse OIP Sensor Systems in handen heeft.

Alain De Raymond

De stand van de Amerikaanse politiek vandaag.

“We have a center-right party and a crazy party. These past few years, the Democrats have moved to the right, and the Republicans have moved into the insane asylum.”

Bill Maher, Amerikaanse komiek

De smeltkroes kookt over. Er is duidelijk iets aan de gang in de Verenigde Staten, de politieke situatie is er grondig veranderd – getuige de eerste zwart-Amerikaanse president. Maar slechts erg weinig daarvan sijpelt door in de Belgische media: de vuistregels van de vorige eeuw blijven van kracht. Socialisten en liberalen vergelijken zichzelf graag met de Amerikaanse Democraten, en dan vooral met Obama, en zowel Crembo als opperzuurpruim Mia Doornaert spreken wel eens met bewondering over de Republikeinse partij. En ondertussen duiken er in het VRT-nieuws reportages op over de dalende populariteit van Obama, en over de hoege-naamd talrijke protesten tegen de man's beleid. Hoe dicht staat al dit bij de huidige realiteit?

Vrij ver, eigenlijk. De Amerikaanse politiek heeft de voorbije decenia een transformatie doorgemaakt, en dat is duidelijk nog niet doorgedrongen tot het Belgische media-establishment. Laat ik maar meteen met de deur in huis vallen: er is geen rechts-links tweepartijstelsel meer in Amerika. Er is de brede, centrumrechtse Democratische partij, en alle echte discussies vinden plaats binnen haar verschillende facties, en er is de extreem-rechtse Republikeinse partij, die volledig buiten het debat staat (tenminste wat betreft het beleid). Nee, dit is geen linkse propaganda, dit zijn de feiten. Wat nu volgt is een illustratie aan de hand van de verschillende politieke controverses sinds de aanstelling van Obama als president.

“De Amerikaanse politiek heeft de voorbije decenia een transformatie doorgemaakt, en dat is duidelijk nog niet doorgedrongen tot het Belgische media-establishment.”

The stimulus

Rewind to begin 2009. De economie stevent af op het dieptepunt, en maandelijks gaan meer dan een half miljoen jobs verloren. De vrije markt kan het niet meer aan, er moet ingegrepen worden. Vertrouwende op de bij de vorige Depressie als juist gebleken Keynesiaanse economische principes wordt het duidelijk dat het aan de overheid is om de gebrekkige vraag naar goederen en krimpende aanbod van jobs goed te maken – dit zijn feiten, door geen enkele serieuze econoom te ontkennen. De regering van Obama probeert aldus in te grijpen door het doorvoeren van een “stimulus”, een overheidsinvestering in duizenden-één projecten die jobs moeten creëren. Echter, om “bipartisan” te lijken (over de partijgrenzen heen werkend) wordt de grootte van de stimulus beperkt, en bestaat deze deels uit belastingverlagingen, zoals de Republikeinen vroegen. Hun reactie? Geen enkele stem in de Senaat. Tot zover de samenwerking met de tegenpartij.

Tea Parties en radio-hosts

Meer nog, ze zingen lof over de over het hele land opduikende “Tea Parties”, protesten van alerhande halve en hele gekken, die Obama reeds uitmaken voor fascist, socialist, moslim, ...

Wie zit achter deze protesten, wie radicaliseert de Republikeinse partij? Dat zijn de “radio-en tv-hosts”, opiniemakers in de media die door republikeinse politici slaafs worden gevolgd – zij die zich tegen deze groep verzetten wegens te radicaal verlaten ofwel de partij (zoals A. Spector (D-Pa.)) of bieden hun verontschuldiging aan en buigen het hoofd. En het gaat hier niet om gerespecteerde commentatoren, maar om mensen die in België waarschijnlijk achter de tralies zouden belanden: racistische uitspraken, oproepen tot geweld, u noemt het maar. Enkele namen, quotes kan u vinden op het internet: Glen Beck, Sean Hannity, Bill O'Reilly, Michelle Malkin en Rush Limbaugh. Zij bepalen de koers van de tweede partij van de Verenigde Staten.

“En de Republikeinen? Die blijven maar schreeuwen “You lie! Socialist! Fascist!”, en zweren om en bloc tegen elk voorstel van Obama te stemmen. Ondertussen, wegens een gebrek aan resultaten en de aanhoudende extremistische lulkoek op de buis, begint de populariteit van Obama te tanen.”

Bipartisanship totterdood

Na de stimulus volgt er nog een hele reeks controverses, tot de hervorming van de gezondheidszorg vandaag. Deze hebben echter allemaal een gemeenschappelijk patroon: de progressieve democraten vragen iets, de Republikeinen (aangespoord door hun krankzinnige aanhangers) stellen waanzinnige eisen, Obama en de Blue Dogs plooiën deels en stellen de linkerkant te leu, waarna de Republikeinen uiteindelijk toch nog “socialist!” blijven schreeuwen. Het is interessant even te bestuderen hoe dit komt, waarom blijft Obama deze gekken plezier (zoals u later zult zien)? Dit ligt deels aan het feit dat Obama gewoon niet erg links is, en dat een deel van de Democratische partij in de zakken van lobbyisten van de industrie zit. Maar het heeft ook te maken met de Amerikaanse media, en het fenomeen van het “valse centrum”. Wat gebeurt is dat men, in plaats van de feitelijke waarheid omtrent een controversie te achterhalen, op de politieke consensus blijft hameren – ook al is deze feitelijk onzin. Als de gekke republikeinen 10 zeggen en de Democraten 6, is het valse centrum 8 – terwijl het echte midden 5 is. En zo wordt er in de media serieus gedebatteerd over volledig van de pot gerukte geruchten – een sappig voorbeeld zijn de zogenaamde “Death Panels”, raden die zouden moeten beslissen over het recht op leven van bejaarden na de hervorming van de gezondheidszorg door Obama, en mensen zouden kunnen doen euthanasieren – en het hele debat naar rechts getrokken.

Martelkamers en gezondheidszorg

Een goed voorbeeld van dit patroon is de martelcontroversie: het is doorheen de jaren duidelijk geworden dat de CIA duizenden mensen heeft gemarteld, en dit met goedkeuring, ja zelfs op bevel van het toenmalige Witte Huis.

Er zijn zelfs een kleine driehonderd verdachten doodgemarteld. En dan was er nog het illegaal af luisteren door de inlichtingendiensten van journalisten en politici, op bevel van de regering Bush. De vraag was: moet het tot een onderzoek en vervolging van de vorige regering komen wegens deze misdaden tegen de staat en de menselijkheid? Juristen en links Amerika zei ja: de wet is de wet; als men Clinton bijna afzet voor een pijpbeurt, mag dit ook best onderzocht worden. Rechts Amerika, daarentegen, ontplofte: politieke vervolging! Stalinisme! Bananenrepubliek! En Obama plooid: enkel vrijblijvende kleinschalige onderzoeken naar laaggeplaatste figuren. Reactie van rechts: nee, dat kan ook niet, want eigenlijk is er met martelen toch eigenlijk niets mis; veiligheid voor alles! Waarna men in de media de voor en nadelen van martelen betoogde. Dan kwam het debat over de gezondheidszorg (zie elders). Democraten wilden alle Amerikanen verzekeren, door regulering en een “public option”, een verzekeringsplan aangeboden door de overheid dat in concurrentie treedt met de privé.

“als men Clinton bijna afzet voor een pijpbeurt, mag dit ook best onderzocht worden”

Een overname van alle verzekeringen door de overheid werd niet eens voorgesteld. Reactie van de Republikeinen: socialisme! Death Panels! Obama wil dokters vervangen door bureaucraten en uw oma euthanasieren! En wat gebeurt er op dit eigenste moment? Obama verlaat stilletjesaan de public option, er worden plannen voorgesteld die de verzekeringsindustrie wederom miljarden zullen opbrengen door Blue Dogs. En de Republikeinen? Die blijven maar schreeuwen “You lie! Socialist! Fascist!”, en zweren om en bloc tegen elk voorstel van Obama te stemmen. Ondertussen, wegens een gebrek aan resultaten en de aanhoudende extremistische lulkoek op de buis, begint de populariteit van Obama te tanen.

Maar ook de toegevingen aan de rechterzijde beginnen Obama al zuur op te breken: de linkerkant, die hem aan de macht brengt, keert zich tegen hem. Er wordt bedreigd om voorstellen om de gezondheidszorg te hervormen die geen public option bevatten weg te stemmen – wat een enorme nederlaag voor de president zou zijn. Waar moet het dan heen in de toekomst zonder steun van een groot deel van zijn partij, met het enorme begrotingstekort, de opwarming van de aarde en miljoenen werklozen die op hem afkomen? De vraag is maar of de Democratische partij zelfs maar kan blijven voortbestaan in die toestand – zit er een Amerikaanse Progressieve Partij aan te komen, die eindelijk balans kan brengen in het scheefgetrokken Amerikaanse politieke landschap?

Sam Vandenbosch vanuit Baltimore - VS

Politieke studentenverenigingen aan de UGent voor dummies

Door het bos de bomen zien is een moeilijke opgave als het gaat over de vele politieke studentenverenigingen die onze universiteit rijk is. Dit artikel probeert duidelijkheid te brengen.

Het PFK

First things first: als je als politieke studentenvereniging de lokalen van de UGent wilt gebruiken en subsidies wilt krijgen om je werking te ondersteunen ben je lid van het PFK. Het Politiek en Filosofisch Konvent verdeelt de subsidies en... doet voorlopig niet veel meer dan dat, omdat de klassieke links-rechtstegenstellingen ervoor zorgen dat gemeenschappelijke initiatieven en standpunten moeilijk (lees: onmogelijk) te bereiken zijn.

Een lang aanslepend dossier is de eventuele toetreding van het NSV, de Nationalistische Studentenvereniging. Deze organisatie, met banden met het Vlaams Belang en een terechte reputatie van geweld tegen andersdenkenden, vandalisme, xenofobie en fascisme-light, wilt ook lid worden van het PFK om zo gratis activiteiten in de gebouwen van de unief te kunnen organiseren en subsidies te krijgen. Om je de hele geschiedenis te besparen: er is al veel water naar de zee gevloeid en ze zijn nog steeds niet erkend.

Nu volgt een kort overzicht volgens de klassieke links-rechtsindeling van de politieke studentenverenigingen.

De Linksen

Om te beginnen een atypische studentenvereniging: de anarchisten. De mannen en vrouwen van het Anarchistisch Kollektief (AK) verwelkomen iedereen die wel into de krakersbeweging is, pamfletten wilt verspreiden over ons gevangensysteem en of harde acties gaat voeren met Blokbuster tegen fascistten allerhand. Ideologisch toch dat tikkeltje anders, is het ALS, de Actief Linkse Studenten. Deze studentenwerking van de LSP (Linkse Socialistische Partij) ontvangt alle militanten tegen het kapitalistische systeem in al zijn vormen, met als uitschieter elk jaar de tegenbetoging die ze organiseren in reactie op de jaarlijkse “mars” van het NSV (zie boven). Kan je je wel vinden in de ideeën van Trotski en vind je de officiële socialisten maar pussy’s, moet je hier zijn. Als je Mao en Castro wel toffe peren vindt, is Comac jouw studentenvereniging. De studenten van de PVDA+ (Partij Van De Arbeid) vergaderen en organiseren in werkgroepen en themagroepen, die elk hun specialiteit hebben. Citeer Ché of Mao, en ze zullen laaiend enthousiast zijn. We naderen het kamp van de reformisten, die de Glorieuze Revolutie niet als eindoplossing voor alle problemen zien. Rood UGent, de studentenwerking van de SAP (Socialistische Arbeiderspartij) brengt ecosocialisten dichterbij: mensen die geloven dat de ecologische uitdagingen van onze tijd enkel beheerst kunnen worden binnen een alternatieve, marxistisch-socialistische economie. Bvb.: olievervuiling? Pak de olieindustrie aan. Vonk, Marxistische Studenten (VMS) stelt ook de marxistisch-socialistische

Je doet op een gezonde manier aan sport of zorgt voor voldoende beweging? Prachtig, je hebt op het eerste gezicht geen mutualiteit nodig. Waar het nu op aankomt, is om je zo lang mogelijk goed in je vel te voelen. Daarin steunen we je actief. En duikt er een gezondheidsprobleem op dan weet je dat je altijd op ons kan rekenen.

Sluit nu aan en ontvang je persoonlijke sportpremie tot € 20.

www.socmut.be

Iedereen telt mee. **Altijd.**

maatschappij voorop, en doen dat via vnl. vormingsavonden rond diverse onderwerpen. Ze zijn ook de meest trouwe supporters van SP.a Rood, de donderde vleugel binnen de sp.a die pleit voor interne democratie en een duidelijker (sociaal-economisch) profiel voor de partij. Aanhangers van SP.a Rood vind je echter ook binnen Animo StuGent – dat zijn wij! - aangezien wij de socialistische studenten in Gent zijn.

Het Centrum

Animo StuGent sluit – volgens de klassieke links/rechtsindeling – het rijtje van de linkse verenigingen af. Je kan stellen dat Gras, Groene Alternatieve Studenten, een linkse studentenvereniging is, maar aangezien ze ideologisch niet vertrekken van de ideeën van Marx, vallen ze eerder onder de centrumpartijen. Wil je je ding doen rond ecologie met bvb. een leuke filmavond, kan je bij hen terecht. Ook L², de jongerenbeweging van de VlaamsProgressieven, heeft een studentenwerking aan de UGent, die echter nog in haar kinderschoenen staat en nu nogal vleugellam is – net als de moederpartij.

De andere verenigingen die onder dit rijtje vallen, kan je moeilijk in de links/rechtsindeling steken, omdat ze ofwel over bredere thema’s werken, ofwel filosofisch zijn. Een goed voorbeeld daarvan is TSG ‘t Zal Wel Gaan (Taalminnend Studentengenootschap), de ouste studentenkring aan de UGent. Ze gaan al meer dan honderd jaar mee, en maken hun vrijzinnige, rebelse en literaire reputatie waar door bvb. een avond rond porno te organiseren, schrijvers uit te nodigen of gewoon op café te filosoferen.

Het tegenbeeld van ‘t Zal is het Gents Studentenpastoraal (GPS): brave mensen die hun geloof in de katholieke God belijden via bezinningsmomenten, een abdijweekend of gewoon naar de mis gaan. Ondersteund door het bisdom Gent proberen ze zieltjes te winnen, iets waar ze in slagen als je hen vervoegt.

Lig je meer wakker van Europa dan van religieuze perikelen, kan je zelfs kiezen bij welke kring je je wilt aansluiten: de Jonge Europese Federalisten (JEF), of Minos. Wat JEF betreft zegt de naam het al: ze bepleiten een sterk, federaal Europa, en doen dit via debatten, discussieavonden en uitwisselingsprojecten met de andere JEF-afdelingen in Europa. Minos is dan weer een jonge studentenvereniging die gewoonweg voor Europa is. Of Europa federaal of confederaal is, daar nemen ze zelfs geen standpunt over in.

De rechten

En om af te sluiten, in vogelvlucht de rechtse verenigingen. De Christen-Democratische Studenten (CDS) houden van lelijke affiches, gespreksavonden met CD&V-politici en verbroederen met het KVHV (zie onder). Ben je gematigd tot centrum-rechts in alles? Je bent thuis.

Jong N-VA UGent borduurt voort op hetzelfde thema: Vlaams en republikeins, maar met mooiere affiches en veel pintjes. Als je eens langsgaat in hun stamcafé “De Kroon” op het Sint-Pietersplein, krijg je een mooie indruk van hun politieke overtuiging. Als je meer nadruk legt op je Vlaamsheid en minder op je vermeende geloofsovertuiging, kom dan bij de nationalisten!

Het Liberaal Vlaams Studentenverbond (LVSF) heeft een stevige reputatie wat betreft debatten en lezingen, en zet die elk jaar weer om in grote ledenaantallen. Op filosofisch vlak zijn ze meer dan humanistisch geïnspireerd, terwijl de LVSF’ers op economisch vlak hardcore-liberaal zijn. Wil je het onderwijs privatiseren of Guy Verhofstadt en vele andere politici bij OpenVLD achterna, sluit je dan bij het LVSF aan!

De rechtervleugel wordt gesloten door het Katholiek Vlaams Hoogstudentenverbond (KVHV). Is God superleuk, ga je graag marcheren voor Vlaamse onafhankelijkheid en hoort de vrouw toch maar beter aan de haard, dan kan je hier openbloeden.

Conclusie

De traditie van studentenengagement die aan de UGent bestaat, zie je dus duidelijk ook bij de politieke verenigingen. Of je jezelf nu links of rechts noemt of eerder ongedefinieerd, bovenstaand overzicht geeft duidelijk aan dat je wel je plaats zal vinden om je politiek te verdiepen - het liefst natuurlijk bij Animo StuGent, de socialistische studenten in Gent.

Sander Van der Maelen

Filmrecensie: Aanrijding in Moscou

“Aanrijding in Moscou” is de titel van het jongste kind van Christophe Van Rompaey, een jonge regisseur die eerder al meewerkte aan alle mogelijke versies van Team Spirit, en aan Plop-toestanden. In een scenario van Jean-Claude Van Rijckeghem en Pat van Beirs toverde hij een film tevoorschijn die zich afspeelt in het Ledebergse, Gent dus eigenlijk, en die dankzij de subsidiëring van de Stad Gent ongetwijfeld ook bedoeld is om (nog) meer toeristen naar Gent te lokken. En ik denk zo: goed idee, maar slechte uitwerking. Versta me niet verkeerd: “Aanrijding in Moscou” is een puik filmpje. 41-jarige huisvrouw (Barbara Sarafian) rijdt met haar auto tegen de truck van een 29-jarige marcellekesdragende viking (Jurgen Delnaet), die dan de concurrentie aangaat met de man van de huisvrouw (Johan Heldenbergh) om wie de vrouw krijgt.

Een klassieke oerstrijd om de tetten dus, maar dan in de setting van het lelijke en grauwe, maar immer charmante Liedeborg. En net dat lelijke grauwe zal het waarschijnlijk voor toeristen niet zo aantrekkelijk maken om naar Gent te komen: marginale volkswijken kennen we overal, dus daarvoor moet je niet speciaal naar Gent komen. En de film is dan nog niet eens gefilmd in “Moscou” -

“en miss Sarafian toonde meerdere keren haar blote lichaam, maar ze hadden beter de dochter (of de zoon) uit de kleren laten gaan”

ik verwijst u bij deze graag door naar de commentaren op www.gentblogt.be.

Charme heb je ook overal, kijk maar naar de miss-verkiezingen overal in westflutenland. Het “dialect” van de hoofdrolspelers misschien? Iets wat moet doorgaan voor Gejtsch – Liedeborgs zal wel niet bestaan – maar amper in de buurt komt van een accent? Er zaten wel leuke grapjes in (“ik sla u muil aan frieten”) maar dat was het ook zo’n beetje. Als we de woorden “huuflakke” en “talure” niet horen, weten we dat het geen écht Gents is. En dat was het niet.

“Een klassieke oerstrijd om de tetten dus, maar dan in de setting van het lelijke en grauwe, maar immer charmante Liedeborg.”

De acteurs dan misschien? Zouden er toeristen naar Gent komen om de acteurs? Goed gespeeld, daar niet van, en miss Sarafian toonde meerdere keren haar blote lichaam, maar ze hadden beter de dochter (of de zoon) uit de kleren laten gaan als het was om meer bezoekers voor het Citadelpark te krijgen. Het verhaal? Zoals reeds gezegd: niet veel soeps. De tweestrijd tussen oude zekerheid en nieuwe onzekerheid bij de naakte postbediende maakt het wel een interessant filmpje, maar grofweg de laatste 20 minuten weet men niet waar naartoe. Het publiek op een verkeerd been zetten –

ok, maar ik erger me dood aan films zonder lijn in. En 5x het tegenoverstelde tonen op zo’n korte tijd: nee bedankt.

Ach, ik weet het: de gele truck waarmee de Stoere Viking genaamd Johnny (Delnaet) door het leven rijdt. Een gele truck waarmee hij lekstokken en straciatella-ijs vervoert van en naar Milano. Een gele truck waar we een groot spandoek kunnen in opbergen, waar opstaat: leuk, maar niet spectaculair. Grappig, maar niet wereldschokkend. En toch niet de moeite om zoveel over te schrijven. Ik ben het zo’n beetje beu. Of om het in het “Gents” te zeggen: kust ze, kluutzak.

Sander Van der Maelen

WIN DE DVD VAN DEZE FILM

Prijsvraag:

Geef de naam van de politieke partij wiens hoofdkwartier in Gent zich in de directe omgeving van het woonblok van het hoofdpersonage bevindt.

Stuur u antwoord naar:
redactie@animostugent.be

STUGENDA

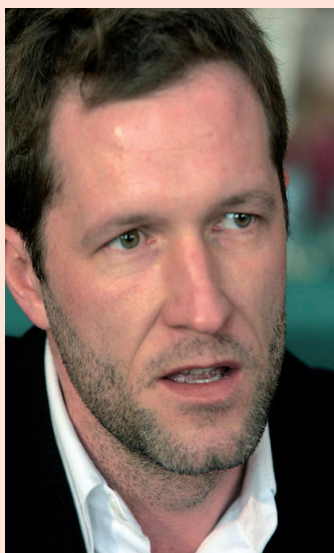
animostugent

-di 20 oktober: thema avond onderwijs met Pascal Smet. 19-30 Thermanal

-woe 25 november: AnimoStugent quiz - info volgt later

Rund van de maand

Paul Magnette

Het is heel schaamtelijk om vast te stellen dat het idee van de kernuitstap, dat bij uitstek een links voorstel is, zwaar teniet wordt gedaan door dit PS-rund. Paul Magnette, minister van energie en klimaat, is een voorstander van een vertraging van deze kernuitstap. Niet alleen laten we door deze beslissing nog extra tonnen nucleair afval over ons heen vallen, maar bestendigen we ook de monopoliepositie van onze blauwe kameraden bij Electrabel. De radicale hervorming in onze energiebevoorrading kan enkel bestaan wanneer nieuwe groene spelers zich op de energiemarkt durven wagen, maar dankzij dit Waals rund, blijft Electrabel en dus nucleaire energie nog steeds nummer 1 op de markt -Merci Paul!

Colofon

Werkten mee aan dit nummer:

Alexandre Peytchev
hoofdredacteur, v.u.

Alain De Raymond, Sander Van der Maelen, Johannes Vandensavel,
Sam Vandenbosch

de redactie is altijd te bereiken op:
redactie@animostugent.be